

mest det Indtryk, at det ærede Medlems Tale i ret betydelig Grad var en Tale til Afsked med det konservative Folkeparti. Dette skal jeg nu i det hele taget ikke komme ind paa. Jeg ved selvfølgelig ikke, hvilken Husorden man har indenfor det konservative Folkeparti, men jeg synes nok, at i alt Fald en Del af de Udtalelser, som blev fremsat af det ærede Medlem, var af den Beskaffenhed, at man fra de konservative Politikers Side vistnok senere vil faa Lejlighed til at tale med det ærede Medlem. Med disse Betragtninger skal jeg slutte; jeg haaber ikke, det skal være nødvendigt, at jeg tager Ordet mere ved denne tredie Behandling.

L. Rasmussen: Venstres Ordfører, det ærede Medlem Hr. Brorsen, udtalte i de Bemærkninger, han nu fremsatte, at et socialdemokratisk Ministerium ikke vilde kunne have gennemført en saadan Spar-sommelighed som et Venstreministerium. Deri tror jeg det ærede Medlem tager fuldstændig fejl. Den højtærede Statsminister erklærede nu, at Venstre gennem Spareforanstaltninger har opnaaet en Nedgang paa ca. 40 Mill. Kr., tror jeg, i Udgifterne. Jeg tror, at det ærede Medlem Hr. Brorsen har Ret i dette, at de Spareforanstaltninger, der nu gennemføres, neppe alle vilde være blevet gennemført af Socialdemokratiet. Den højtærede Landbrugsminister har f. Eks. faaet Skovarbejdernes Løn nedsat til 75 Ø. i Timen. Et socialdemokratisk Ministerium vilde ganske sikkert ikke være gaaet til en saadan Foranstaltning. Der vilde ikke være kommet en saa stor Besparelse paa det Punkt, hvis det ikke havde været en Venstremand, der sad som Landbrugsminister. Men hans Sidemand, Indenrigsministeren, kom forleden og vilde have 80 000 Kr. til at bygge de kongelige Stalde om for. Der kan det ærede Medlem være ganske sikker paa, at en socialdemokratisk Minister vilde have indført en betydelig Besparelse. Og naar Statsministeren kommer og forlanger 250 000 Kr. i Dyrtidstillæg til Kongen og 800 000 Kr. for de forløbne Aar, saa er det et Omraade, hvor der vilde være indført betydelige Besparelser under et socialdemokratisk Ministerium, Besparelser, som man har glemt i Venstre. Ikke at tale om, at paa Militærudgifternes Omraade alene vilde et socialdemokratisk Ministerium have sparet lige saa meget, som den højtærede Statsminister i Dag har indkasseret for sit Vedkommende. Vi vilde spare paa ganske andre Omraader, end hvor Venstre sparer og vil spare, saaledes at Resultatet ganske sikkert vilde blive, at vi

sparede endda betydelig mere, end Venstre nu sparer. Men jeg indrømmer, at vi vilde spare noget mere opad og knap saa meget nedad. Det er Forskellen paa Sparebestræbelserne fra de to Partiers Side.

Baade Venstres Ordfører og den højtærede Finansminister talte om de økonomiske Forhold og den finansielle Stilling i Øjeblikket. Den højtærede Finansminister sagde, at det var ikke ham, der havde talt om de 7 fede Aar, der vilde komme oven paa de 7 magre. Men den højtærede Finansminister kan umulig være uvidende om den Agitation, der førtes ved Valgene i 1920 med Besværingen over, at Statsgælden var steget saa betydeligt i de 7 Aar, det radikale Ministerium havde siddet, og om, hvorledes man nu skulde til at indføre en ganske anden Ordning. Venstres Ordfører sagde, at der er Tal, der staar fast, og det var disse, at under det radikale Ministerium steg Statsgælden med 500—600 Mill. Kr.; nu kunde vi tale saa meget, vi vilde, det var Tal, der stod fast. Det kan være, at de staar fast hos visse Venstre-mænd, men gale er de. Det hjælper ikke noget, at man vil have dem til at staa fast, naar vi ved, at vi i 1914 paa Statsregnskabet finder opført en disponibel Kassebeholdning af 28 Mill. Kr. og i 1920 en ligeledes disponibel Kassebeholdning af 312 Mill. Kr. — jeg taler ikke om de 352. Det nytter da ikke, at man vil komme og sige, at nu er Statsgælden steget med godt 500 Mill. Kr.; man maa selvfølgelig drage Forskellen i Kassebeholdningen fra, naar man vil tegne et Billede, der er rigtigt. Man kan ikke komme og sige: saaledes forholder det sig; thi saa kunde man ogsaa sige: Statsgælden er i de to sidste Aar steget med 280 Mill. Kr. Nej, man maa sige, at de 312 Mill. Kr. er reduceret til 90 den 1. April i Aar, og disse 222 Mill. Kr., man har brugt af Kassebeholdningen i de to sidste Aar, plus de 280 Mill. Kr., der er laant, det er Underskuddet i de to Aar, efter hvilke Finansministeren erklærer, at han nu er i Færd med at skaffe Balance.

Den højtærede Finansminister siger, at det er ikke ham, der har talt om de 7 fede Aar. Men den højtærede Finansminister holdt i Søndags en Tale i sin Valgkreds, og den refereres i Bladet „København“ paa den Maade: „Taleren havde tidligere som Finansminister haft til Opgave at bringe Orden i Finanserne. Han modtog Kassen med et betydeligt Underskud, — da han afleverede den i 1913, var der Balance, og det følgende Aar var der Overskud. Da han sidst traadte til, var der ogsaa Underskud, men nu gjaldt det